

Edificació interior de les ermites

Cada ermita disposava dels paraments necessaris per que fos autònoma i confortable. Totes seguien un patró similar. En les cròniques dels viatgers es diu que totes les ermites tenien una església particular i una capella que estava sempre oberta; horts, dormitori, cuina i cisternes d'aigua. *Münzer*, a l'any 1494, parlava de que hi havia conduccions de coure per transportar l'aigua des dels dipòsits. Cal reconèixer el mèrit dels ermitans per tenir horts donada la configuració de la terra de la muntanya de Montserrat. Les finestres, segons diuen les cròniques estaven ben protegides per vidres. En totes les ermites hi havia un espai dedicat a l'estudi amb una petita biblioteca. El pare Caino, que visità l'*ermita de Santa Anna* l'any 1755, descriu que en aquesta ermita hi havia varis dormitoris per varis ermitans.

Els llits de totes les ermites eren màrfegues de palla. Tot el que hi havia en una ermita era propietat del monestir, no dels ermitans. Quan es produïen canvis en les ermites es feia un inventari, gràcies al qual havia es té constància del que hi havia en les ermites. Una ermita era un petit monestir.

Retorn inici del capítol [Ermites i vida eremítica](#)

Següent secció: [Representació gràfica de les ermites](#)